

Весна

Ігор Павлюк

Весна. Гриміло. Осипався цвіт.
Стара ріка темніла, мов солом'яна.
Ніщо вже не збиралось у політ
І не була ніяка доля зломана.

Лиш кров текла із Сонця золота
Й лягала спати, піснею здивована.
А хтось шукав коханої уста,
Яка була зорею зачарована.

І сонна, мов артерія, ріка
Іще кудись несла тривожні хмарища.
У самоті хрестилася рука.
Душа ж хотіла вірити у чари ще.

Біліло аж боліло вишнякам.
Росли церкви хрестаті, аж барвінкові.
Темніла, мов солом'яна, ріка.
І верби продавалися на ринкові.

Старенькі рани скоро зажили.
І теплий час потік...
Його не шкода нам.

А журавлине у душі "курли" –
То власну старість згадує природа.